

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CLARK, JULIE

Ghostwriter / Julie Clark. - București : Bookzone, 2026
ISBN 978-630-305-730-9
821.111

Traducător: **Edith Negulici**
Redactor: **Justina Ene**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE GHOSTWRITER

Copyright © 2025 by Julie Clark
All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

**JULIE
CLARK
GHOSTWRITER**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

INTRODUCERE

— Știu ce a făcut tatăl tău.

Era anul în care împlinisem zece ani, iar unul dintre colegii mei de clasă se așezase pe banca de lângă mine la școală, vocea lui arzând ca o șoptă fierbinte în urechea mea.

Mi-am lăsat jos sendvișul cu salam.

— A scris o carte.

Nu fusesem prea încântată de ascensiunea meteorică a tatălui meu ca scriitor. Vorbea mai tare. Bea mai mult decât de obicei – și băuse la greu, de la bun început! – și călătorea mai des, lăsându-mă acasă cu asistenta lui, Melinda, o tânără care acum intra în casa noastră cu propria cheie. Ea era cea care îmi spunea că tata era prea ocupat să-mi semneze testele de matematică sau să mă asculte la ortografie.

Succesul tatălui meu uimise lumea literară – cărțile lui stăteau acum pe rafturi și în listele de bestsellere alături de Stephen King și, uneori, chiar îl depășeau la vânzări. Dar atrăsese și atenția întregului oraș Ojai, stârnind controverse care deveniseră îndeajuns de aprinse, încât să ajungă și la urechile copiilor.

Băiatul, al cărui nume nu mi-l mai amintesc, a clătinat din cap; cu ochii strălucind de plăcerea de a fi el

cel care îmi spune. De a-mi distruge copilăria chiar acolo, în cantina școlii.

— Tatăl tău și-a ucis fratele și sora. I-a omorât chiar în casa lor.

— Minți, l-am acuzat. Ești doar invidios.

Dar reacția celorlalți copii din jurul nostru mi-a răpit siguranța din voce. Pentru că nu era scepticismul disprețuitor la care mă așteptasem, ci mai degrabă un șoc tăcut, că el avusese curajul să spună cu voce tare ceea ce toți ceilalți știau deja.

Așa a început. Așa am descoperit secretul întunecat care sălășluiește în sânul familiei mele.

De acolo, uciderea lui Danny și a lui Poppy Taylor a devenit o poveste spusă în șoaptă la petrecerile în pijama, alături de plăcile Ouija și de invocarea lui Bloody Mary în oglindă, la miezul nopții. Doi copii, exact ca noi, înjunghiați mortal în 1975, în timp ce tot orașul sărbătorea începutul oficial al verii la carnavalul anual din Ojai, la o sută de metri în spatele casei lor.

Toți colegii mei deveniseră experți în poveste, deși, până când a început să circule printre ei, Danny și Poppy erau morți de peste cincisprezece ani. Povesteau cu lux de amănunte cum Poppy trebuia să-și întâlnească cea mai bună prietenă la Tilt-A-Whirl¹, după ce trecea rapid pe acasă să-și ia un pulover. Cum fusese atacată și omorâtă chiar în camera ei, în timp ce fratele ei mai mare, Danny, fusese ucis pe hol, la un pas de a o salva.

Articole vechi decupate din ziare fuseseră scoase din dulapuri și împărțite în pauze ca niște obiecte de contrabandă, copiii studiind cu atenție fotografiile lor de

1 Carusel/atracție celebră din parcurile de distracții, caracterizat prin mașinuțe care se rotesc și se înclină (n. tr.).

clasă. Silueta firavă a lui Poppy, părul ondulat care părea ușor încâlcit, pistruii împrăștiați pe obraji. Felul în care chipul lui Danny radia de un potențial pierdut, zâmbetul său luminos, o promisiune neîmplinită.

Discutau unde fusese găsit Danny, cât de disperat trebuie să fi fost să ajungă la sora lui mai mică, să o protejeze cu prețul propriei vieți. Dar Danny eșuase, Poppy murise, iar numele lor intraseră în atenția publicului, scoase din trecut și aduse în prezent. *Aveți grijă să nu ajungeți ca Danny și Poppy.* Întrebările standard ale părinților: *O să fie un adult acasă?*

Totul din copilăria mea a început brusc să aibă sens. Murmurul acela discret care părea să ne urmărească peste tot. Spațiul acela în plus la coadă la supermarket. Un telefon care nu suna niciodată pentru întâlniri de joacă sau invitații la zile de naștere. Întotdeauna am presupus că era din cauză că mama mea plecase când aveam cinci ani, o rușine pe care am purtat-o până când una mai mare a înlocuit-o.

După ce am aflat, nu a fost greu să găsesc albumele ascunse în spatele dulapului tatălui meu.

O fotografie veche, cu scrisul caligrafic cursiv și înflorat al bunicii mele pe verso – „Danny nouă ani, Vince opt ani, Poppy șase ani” – înșiruiți pe o canapea maro cu dungi, pozând cu ceștile de ciocolată caldă, în pijamale. Alta, câțiva ani mai târziu, jucând cărți în jurul unei mese mici de bucătărie Formica, mama lor, o umbră estompată în fundal, iar fumul de țigară al tatălui lor ridicându-se ușor din scrumiera de la marginea cadrului.

Am urmărit trecerea timpului pe măsură ce frații creșteau, anii și zilele apropiindu-se tot mai mult de data de 13 iunie 1975.

1972. Trei ani rămași. Cei trei frați spală camioneta familiei în fața casei – Danny în pantaloni scurți de la

Ocean Pacific, ținând furtunul, tatăl meu, un adolescent slab de treisprezece ani, aplecat peste capotă cu un burete și Poppy, de unsprezece ani, ținând când un jet de apă o stropește pe spate.

1973. Doi ani rămași, la o ceremonie de premiere academică. Danny este mândru, încrezător și arătos în costum, iar bunicii mei, cu inimile încă nesfârâmate de durere, stau de-o parte și de alta a lui.

1974. Un an rămas, la petrecerea de cincisprezece ani a tatălui meu, aplecat deasupra unui tort făcut în casă, privindu-l urât pe cel care făcea fotografia.

Septembrie 1974. Zece luni rămase în fotografia de început de an a lui Poppy din clasa a nouă, zâmbetul ei dezvăluind un incisiv ușor strâmb pe care probabil îl ura, părul lung, prins cu două agrafe pe spate, deasupra urechilor. M-am întrebat dacă, într-un fel, știa ce soartă o aștepta la sfârșitul anului școlar. Dacă știa că aceea avea să fie ultima fotografie de clasă din viața ei. Sau dacă se gândea cum îi stă bine părul sau cum se va descurca la un test de matematică mai târziu în acea zi.

Am citit și recitit retrospectiva de zece ani, reluând aceleași teorii, aceleași întrebări care păreau să aprindă imaginația celor care îl cunoscuseră pe Danny. Care o iubiseră pe Poppy. Toate vorbeau despre potențialul lui Danny, popularitatea lui, simțul umorului. Descriau devotamentul ferm al lui Poppy pentru drepturi egale. Tenacitatea ei. Visul ei de a deveni regizoare.

Și vorbeau și despre tatăl meu. Felul în care se întrecea cu gluma, uneori până la cruzime. Cum încercase mereu – și eșuase – să se integreze. La vremea aceea, toți se întrebau cum reușise neîndemânaticul Vincent să aibă acea iubită.

Cea care avea să devină mama mea.

Poveștile lor au scos la lumină părți din mine care fuseseră mereu acolo – pasiunea tatălui meu. Nesiguranța

mamei mele. Temperamentul vulcanic al mătușii mele și carisma unchiului meu.

Dar, fiind ghostwriter – o persoană care ascultă poveștile altor oameni și le transformă într-o narațiune – acum înțeleg cât de dificil este să descoperi ce a ales să ascundă altcineva. Iar când oamenii mor, secretele lor se îngroapă în timp, până când nu mai rămâne nimeni care să și le amintească.

Tot ce a mai rămas acum este o crimă veche de cincizeci de ani, care-mi afectează familia, la fel de mult o parte din ADN-ul meu, precum părul meu castaniu.

Mi-am imaginat ziua de 13 iunie 1975 de un milion de ori. O pot vedea în mintea mea, ca și cum aș privi de sus, urmărind cum se desfășoară ca un film. O adolescentă alergând acasă să-și ia un pulover, casa aflată chiar în fața ei. Oare felinarele erau deja aprinse? Medicul legist i-a estimat ora decesului în jurul orei 19.00, iar pe a lui Danny, la scurt timp după aceea.

Poppy nu avea nicio idee ce urma să i se întâmple în acea casă. Coșmarul îngrozitor în care aveau să se transforme ultimele ei clipe. Oricât aș încerca să-mi imaginez, nu a avut nicio șansă. În decurs de o oră, potrivit rezultatelor autopsiei, tatăl meu trecuse de la copil mijlociu la copil unic.

Unii spun că trauma l-a silit să devină unul dintre cei mai prolifici scriitori de romane horror ai generației sale. Alții nu sunt atât de îngăduitori.

Tatăl meu este un romancier talentat – un mincinos profesionist prin meserie și prin instinct. Nu sunt suficient de naivă încât să cred că tot ce mi-a spus este adevărul absolut. Vă invit să judecați singuri, așa cum a trebuit să fac și eu.

Olivia Taylor Dumont

13 iunie, 2025

CAPITOLUL 1

Martie 2024

Spăl cana de cafea, iar apa fierbinte curge în chiuvea adâncă de cupru, când îmi sună telefonul. Ștergându-mi mâinile cu un prosop, traversez bucătăria și mă îndrept spre masa lungă de sufragerie pe care am cumpărat-o de la un târg de vechituri cu ani în urmă.

Ridic telefonul care vibrează, așteptându-mă să văd numele și fața lui Tom pe ecran. Mă sună mereu în drum spre șantier și, pe drum, trecem în revistă subiectele interminabile pe care le abordăm mereu – de ce Congresul se comportă ca o gașcă de copii răsfățați de zece ani. Sau ce s-a întâmplat cu adevărat cu JonBenét Ramsey. Alteori, mă ajută să-mi gestionez panica legată de faptul că n-am mai fost angajată de mai bine de un an. Indiferent de subiectul conversației, de când ne-am cunoscut, nu am încetat niciodată să vorbim. În sfârșit, înțeleg ce vor oamenii să spună când spun omul lor. Tom este omul meu și eu sunt a lui.

Dar nu este Tom la telefon; este agenta mea literară, Nicole. Singura persoană din lumea editorială cu care mai vorbesc. La început, prietenii mei scriitori mai dădeau semne de viață, oferindu-mi sprijin. Invitându-mă la o cafea sau la un pahar. Trimițându-mi linkuri

pentru rezidențe literare și conferințe de scriitori. Întrucât am continuat să refuz, invitațiile s-au transformat în mesaje și e-mailuri de susținere, apoi au încetat complet.

Un fior de speranță mă străbate. Poate că exilul meu s-a încheiat în sfârșit. Privesc pe fereastră, peste terasă, spre structura din lemn care îmi servește drept studio de scris, și mă întreb de câte luni nu am mai intrat acolo. Șase? Zece? Gândul îmi fuge iar la Tom, omul care a proiectat-o, imaginându-mi bucuria lui dacă i-aș putea spune că am obținut în sfârșit un contract pentru o carte.

— Sper că mă suni pentru un job.

A trecut mai bine de un an de când am stat pe scena unei prestigioase conferințe literare – singura scriitoare invitată să participe la o masă rotundă despre ghostwriting în secolul XXI – și mi-am distrus cariera.

— Da, așa este, spune Nicole, apoi ezită ca și cum nu ar ști cum să continue. Dar nu este... unul obișnuit.

Trec prin ușile glisante de sticlă și ies pe terasa de piatră care are vedere spre canion și, când cerul e senin, spre oceanul din depărtare. Dar astăzi cerul este cenușiu, iar copacii verzi de jos abia încep să apară pe măsură ce norii matinali se risipesc treptat. Casa aceasta, așezată sus pe dealurile cartierului californian Topanga Canyon și cumpărată cu primul meu avans important – o carte despre o tânără jucătoare de golf care reușise să iasă dintr-un centru de plasament și să ajungă pe scena națională – a fost cea mai apropiată experiență de sentimentul de „acasă” de când părăsisem Ojai pentru ultima dată, la paisprezece ani.

Iubesc această casă, cu zidurile ei de piatră și tenacuală, instalațiile dificile și cotloanele ciudate. Nu toată lumea vrea să locuiască pe un drum întortocheat de canion, la cel puțin treizeci de minute de facilitățile de bază. Ca să nu mai vorbim de incendiile anuale care îi țin

pe locuitorii din Topanga mereu în stare de alertă, cu bagajele deja făcute în portbagajele mașinilor, gata să evacueze zona în orice moment. Dar eu înțelegeam pericolul. Umbra lui mi-era familiară, ca un drum de țară care te conduce acasă, ale cărui serpentine se desfășoară ca o amintire. Când crești auzind că tatăl tău este un criminal, înveți să delimitezi pericolul într-un mod care îți permite să-l ignori de cele mai multe ori, deși subconștientul tău stă tot timpul în gardă. Pregătit. Așteptând să apară.

— Spune-mi doar.

— Am fost contactați de echipa lui Vincent Taylor. Știi, scriitorul de romane horror? Vor să scrii în numele lui următoarea carte.

Abia mai simt briza care-mi mângâie gleznele și brațele goale, sunt dată peste cap când aud acel nume. Vincent Taylor, tatăl meu. N-am mai vorbit cu el de cel puțin douăzeci de ani și nimeni din viața mea actuală nu știe că suntem rude. El reprezintă partea întunecată pe care am izolat-o de restul vieții mele.

Nicole se grăbește să umple tăcerea.

— Știu că nu este genul tău, dar este un job pentru care te vor special pe tine.

— Nu sunt romancieră, spun în cele din urmă, cu o voce mai înaltă decât de obicei, și îmi dreg glasul ca să-mi ascund emoția. Sunt o mulțime de oameni care ar putea face asta mai bine decât mine.

O aud pe Nicole mutând dosarele pe birou și îmi imaginez priveliștea de la fereastra ei din Manhattan, strada aglomerată de jos, plină cu mașini și pietoni.

— Știu, dar îmi spun că el insistă să te angajeze pe tine.

Vocea îi coboară, plină de curiozitate.

— Trebuie să te întreb – de unde-l cunoști?

Mă așez pe unul dintre scaunele de fier forjat de la masa de pe terasă, unde ciorchinii lungi și parfumați de glicină se încolăcesc deasupra mea. Briza face ca singura lampă decorativă de deasupra mea să se legene, o adiere ca un suspin sfâșie canionul.

— Nu îl cunosc.

Nu este o minciună. M-am străduit din răspuțeri să-mi creez o viață separată de tatăl meu, trăind în străinătate până am fost sigură că presa americană uitase că Vincent Taylor avea o fiică. M-am întors în 2005 cu dublă cetățenie și cu numele fostului meu soț din tinerețe – Dumont. Dar a trecut și mai mult timp de când l-am considerat pe Vincent Taylor o persoană pe care o cunosc.

După ce m-am întors, am lucrat ca ziaristă, crezând că vreau să scriu despre oameni ca tatăl meu, cei care încălcau regulile, manipulau sistemul și profitau de privilegiile lor. Dar am urât asta. Încercam mereu să obțin povestea. Abordam oamenii în parc, la supermarket, la telefon, încercând să obțin o declarație pe care nu voiau să mi-o dea. Îi vânam ca pe o știre de senzație, exact așa cum fusesem vânată și eu, până am reușit să-mi schimb numele și să dispar.

Am ajuns ghostwriter din întâmplare. O fostă colegă de masterat devenise redactor la o mare editură din New York. Mă contactase pentru un proiect editorial pentru care avea contract – o autobiografie despre o legendă a cinematografului anilor 1960. Cea care fusese angajată drept ghostwriter fusese nevoită să renunțe la proiect din motive necunoscute. Prietena mea era în impas și avea nevoie de cineva care să respecte termenul limită. Am acceptat și am descoperit că mă pricep.

De atunci, am scris o mulțime de cărți despre femei puternice. Prima femeie asiatică-americană care a ajuns în spațiu. Politicieni care revoluționează situația privind

drepturile femeilor. Oameni de știință de elită în domeniul lor. Îmi place anonimatul pe care îl oferă ghostwritingul, posibilitatea de mă pune în pielea altcuiva și de a-i surprinde din interior viața îndeajuns încât să spun o poveste bună. Nimeni nu poate să vadă cine sunt sau să-și amintească cine este tatăl meu. Sunt mâna invizibilă care scrie cartea, în loc să fiu numele de pe copertă.

— Să știi că e bine plătit, continuă Nicole. Locuiește în Ojai, deci probabil nu e o ofertă rea.

— Mai este ceva? întreb, brusc disperată.

O întrebare pe care am pus-o de nenumărate ori. În mesaje, e-mailuri, apeluri telefonice. Dar, de fapt, întreb cum, după atâția ani de succes, am ajuns aici?! În ziua aceea n-am făcut decât să spun cu voce tare ce gândea toată lumea. John Calder, protagonistul aflat în prim-plan, a cărui cea mai recentă carte despre un politician devenit traficant de sex condamnat era ofensatoare și misogină.

— E vorba doar despre bani, John, sau există o limită pe care nu ai încălca-o? O persoană pe care nu ai promova-o, indiferent de mărimea avansului? Întrebam când mi-a venit rândul să vorbesc.

Nu-mi amintesc întrebarea inițială, moderatorul fiind un distins critic de la *New York Times*. Dar încă mai aud publicul ținându-și respirația, felul în care toate capetele s-au întors spre mine, așezată în capătul scenei, scaunul meu având o nuanță diferită de albastru față de a celorlalți invitați, de parcă prezența mea acolo fusese o idee de ultim moment. Și, atunci, am știut că făcusem o greșală. Moderatorul își dresese glasul.

— Spuneți-ne cum vă simțiți cu adevărat, doamnă Dumont.

Publicul râsese, iar discuția continuase, dar în acel moment am știut: cuvintele mele fuseseră fatale. Să-l

critic public pe un bărbat ca John Calder, cu lunga sa listă de bestsellere și relațiile sale în cercuri influente din politică și industria divertismentului, indiferent de subiectele sale compromițătoare pe care le introducea în discursul public, fusese o greșală pe care Nicole nu a putut-o remedia.

Editorul cărții pe care o promovam îmi ceruse să public o scuză. În schimb, am lansat un mesaj furios pe rețelele de socializare despre misoginismul din industrie care îi ridică în slăvi pe bărbați ca John Calder. Care îi plătea de două ori mai mult decât pe femei, cu cifre de vânzări care depășeau bugetele de marketing. Ceea ce, la rândul său, le aducea avansuri și mai mari. Eram epuizată de munca depusă doar ca să ajung pe locul doi. Și furioasă că talentul conta foarte puțin pentru cei din vârful ierarhiei. Ultimele patru postări pe acel subiect mi-au pecetluit soarta:

(7/10) În timp ce noi, ceilalți, ne străduim să promovăm vocile marginalizate, spunând povești care contează pentru binele colectiv, John Calder a ales să urmeze alt drum.

(8/10) Probabil cei ce se aseamănă se adună. Ești anturajul pe care ți l-ai ales, iar John Calder se învârte în compania unora dintre cei mai josnici și corupți oameni din societatea noastră.

(9/10) Vorbesc despre politicianul pedofil, Directorul executiv care este și rasist. Judecătorul care trece cu vederea violul, pentru a nu „distruge viața unui tânăr”.

(10/10) Mă intrigă faptul că editurile vor să susțină asemenea oameni.

Că îl consideră pe John Calder suficient de talentat încât să-i dea bani și o platformă.

Din cauza asta, John Calder a declanșat o campanie mediatică națională fulger, condamnând public tentativa mea de a-l „anula”. Apoi m-a dat în judecată, susținând că pierduse două contracte de carte din cauza mea, subiecții alegând o cale mai puțin controversată. Procesul a avut loc în statul unde se desfășurase festivalul literar și m-am trezit în fața unui judecător dornic să pună la punct o femeie cu gura mare. Mi-a dat o amendă prohibitivă, cinci sute de mii de dolari și mi-a recomandat să am grijă ce cuvinte folosesc. Să nu mă las pradă emoțiilor. Să mă calmez.

Și, deși oamenii mă susțineau discret, nu s-au grăbit să-mi dea recomandări pentru joburi de ghostwriting. Nu era atât de simplu să-mi schimb numele și să scriu sub pseudonim. În acest domeniu, aveai nevoie de un palmares dovedit ca să primești proiecte importante, iar al meu fusese unul dintre cele mai bune. Până când n-a mai fost.

— Știi că am sunat pe toată lumea, spune acum Nicole. Am încercat să profit de fiecare favoare. Trebuie doar să așteptăm să treacă perioada asta.

Sincer, e un miracol că încă lucrează cu mine.

Vreau să refuz acest proiect. Trebuie să-l refuz – nu doar pentru că m-am străduit din răputeri să mă despart complet de familia mea și de trauma care stă în centrul acesteia, ci și pentru că nu mă voi lăsa manipulată de tatăl meu. Pentru că în acest caz nu există nicio șansă să fie vorba doar despre un job.

— Credeam că Vincent Taylor s-a retras acum câțiva ani.

— Bărbații ca el adoră să revină în forță, spune Nicole. Totuși, vorbind cu echipa lui, am avut impresia că lucrurile nu merg prea bine. Au întâmpinat probleme, iar dacă această carte poate fi finalizată la timp, fără alte complicații, ar putea fi dispuși să lucreze cu noi și la alte proiecte.

Face o pauză sugestivă.

— Asta ți-ar putea relansa cariera.

Mă duc la marginea terasei, unde un parapet sculptat manual dintr-un stejar bătrân desparte proprietatea mea de pădurea națională de dedesubt și privesc înspre orizontul înnoțat.

— Ce fel de probleme? Care e situația?

— Nu mi-au dat detalii. Vei afla totul după ce accepți.

Un șoim se rotește deasupra mea și simt o neliniște bruscă, o afinitate cu creatura invizibilă pe care o vânează.

— Cât oferă? Întreb în sfârșit.

— Încep de la două sute cincizeci de mii de dolari. Probabil pot să mai negociez, pentru că te vor pe tine în mod special. Există și un procent din redevențe care, dacă romanul va avea succes – și nu există niciun motiv să credem că nu va avea –, va fi o sursă solidă de venit pentru tine.

Pauză.

— S-ar putea să nu fie nevoie să-ți vinzi casa.

Șoimul se avântă în picaj, iar eu îmi desprind privirea de la peisaj și mă întorc spre casa mea, amintindu-mi de cuplul care o vizitase cu doar câteva zile, în urmă, urcând pe alee cu Tesla lor silențioasă, soțul cu picioarele goale în mocasini italienești scumpe, soția strângând geanta Birkin la piept, în timp ce urcau poteca de pământ

spre scările de lemn de la ușa din față. Le zâmbisem în drum spre ieșire, știind că nu voiam să mă expun opiniilor potențialilor cumpărători, dar vocea femeii ajunsese la mine în mașină.

— Asta trebuie demolată, spusese ea, exprimându-și disprețul.

Iar mai târziu în acea seară, când agenta mea imobiliară m-a sunat să-mi spună că nu vor face o ofertă, sugerase să mai scad prețul. Din nou.

— Bine, îi spun acum lui Nicole, știind că voi regreta și că acest job mă va costa în moduri pe care nici nu mi le pot imagina.

— Îi voi anunța și voi reveni cu toate detaliile.

— Cât de repede vrea să înceapă?

— Sunt grăbiți, așadar mă aștept să se miște repede. Pregătește-te să pleci acolo până la sfârșitul săptămânii.

Închidem și îmi întorc privirea spre canion, fără urmă de șoim sau de pradă. Încerc să consider oferta primită nu doar o oportunitate, ci și o necesitate. Tatăl meu spunea mereu: *Fără regrete, fără să privim înapoi*. Îmi promit să nu mă las atrasă în vreunul dintre planurile pe care le are pentru mine. Pentru că această carte trebuie să fie un pretext; tatăl meu scrie romane pe bandă rulantă de zeci de ani și cu siguranță nu are nevoie de ajutorul meu. O voi privi ca pe un rău necesar pentru a trece peste această etapă a vieții mele – pentru a evita notificările de descoperire de cont care îmi apar aproape zilnic pe telefon. Pentru a plăti ce le datorez lui John Calder și avocatului meu. Și poate și pentru a încheia capitolul cu acest bărbat care mi-a fost aproape străin toată viața.

Oricum, la patruzeci și patru de ani și după aproape trei decenii de absență, mă întorc în sfârșit acasă.

CAPITOLUL 2

Vineri, Tom se trezește să mă conducă la plecare, iar primele raze ale dimineții abia mângâie vârfurile copacilor din jurul casei mele. Stau pe terasă, beau cafea și privesc spre canion; simt un amestec interesant de neliniște și emoții care îmi dau târcoale. Miercuri, când promisem contractul pe e-mail, o sunasem pe Nicole să discutăm detalii.

— Nu vor să dezvăluie că a colaborat cu un ghost-writer, așadar va trebui să păstrezi secretul. S-au gândit la un acord de confidențialitate, dar am reușit să-i conving să renunțe, amintindu-le că ești profesionistă și ai mai lucrat la proiecte de genul ăsta.

— E în regulă.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să aflu cineva că scriu un roman horror pentru un bărbat disprețuit aproape la fel de mult ca John Calder.

Vocea lui Nicole continuă imediat la telefon, citind din contract.

— „AUTORUL nu va dezvălui detalii despre colaborarea la această OPERĂ în conversații, interviuri, mass-media”, bla, bla, bla, citește ea. Evident, fiind Vincent Taylor, va vrea ca fanii lui să creadă că a scris-o singur. Dar editura va ști, și asta e tot ce contează.

— Am înțeles, i-am răspuns, fără să mă deranjez să adaug c-aș duce acest secret în mormânt – cu plăcere – dacă asta înseamnă că mă pot întoarce la muncă.

Am încercat să nu mă gândesc la ce spune despre mine faptul c-am acceptat acest job. Cât de ușor m-am coborât la nivelul lui Calder, acceptând un proiect pentru mărirea avansului și fără să-mi pese cu cine urma să colaborez.

Tom vine lângă mine și contemplăm orizontul; cerul roz, mățos îmi amintește de munții din jurul orașului Ojai, la apus. Desigur, nu spun asta.

Când îi povestisem despre job, avusese o mulțime de întrebări – cine, unde, cât timp. Am evitat răspunsul, spunând că există un acord de confidențialitate și că nu pot dezvălui nimic. Și, deși era, practic o minciună – nu mi se ceruse să semnez nimic – am justificat-o amintindu-mi că pe parcursul carierei literare scrisesem multe cărți unde nu puteam dezvălui că sunt ghostwriter-ul și că situația nu era deloc diferită acum. Dar știam că s-ar supăra dacă ar afla. Tom crescuse într-o casă plină de minciuni – părinții lui erau niște narcisiști care înșelau, manipulau și mințeau – iar când relația dintre noi a devenit serioasă, a recunoscut deschis că, pentru el, minciuna era inacceptabilă.

Dar încă nu știam asta când i-am povestit varianta oficială a trecutului meu – pe care am împărtășit-o tuturor de când m-am întors în Statele Unite – că am fost crescută de doi părinți iubitori și că tatăl meu a murit brusc de infarct când eram la liceu în străinătate și că mama a murit de cancer uterin când eram la facultate. În acele zile de la începutul relației, când încă ne împărtășeam lucruri esențiale din viețile noastre, nu m-am gândit niciodată să-i spun adevărul. Nu spusese nimănui, timp de mulți ani, cine sunt cu adevărat părinții mei sau ce se întâmplase în familia mea. Așa că nu mi s-a părut niciodată că-i spun o minciună lui Tom în mod special. Adevărul există

departe, într-un colț îndepărtat al trecutului meu, pe care nu intenționez să-l mai vizitez vreodată. Nu aveam niciun motiv să mă tem că voi fi descoperită, pentru că nu exista nicio posibilitate să iau legătura cu părinții mei. Adevărul nu schimbă cine sunt ca parteneră pentru el. Pur și simplu nu este relevant.

— Ai împachetat tot? mă întreabă acum.

— Aproape.

Mă îmbrățișează strâns și simt o urmă de vinovăție că acest secret, pe care îl credeam ascuns atât de bine, apare din nou lângă mine. O inimă care bate, așteptând s-o recunosc.

Mă conduce până la mașină, îmi duce geanta și se apleacă să mă sărute încă o dată pe geamul deschis.

— Sună-mă diseară când ajungi acolo, bine?

Mă pierd în ochii lui și, în acest moment, regret c-am acceptat jobul. N-ar trebui să fac asta – nu doar că-l mint în legătură cu aspectele legale, dar revin într-un loc pe care am decis să-l părăsesc demult. Dar contractul este semnat, avansul este în curs de procesare și singurul lucru pe care îl pot face este să sper că pot să trec prin asta fără nicio problemă.

O iau pe coastă spre nord, apoi virez spre est, spre Ojai în Ventura, lăsându-mi mintea să se întoarcă în copilărie, înainte să aflu despre crime sau să observ umbra de suspiciune care îl urma pe tatăl meu. La perioadă în care locuiam într-un apartament mic chiar lângă Ojai Avenue. În fiecare duminică, luam prânzul la Nina's Diner, unde devoram un burger cu celebrul sos *Red Relish*, iar tatăl meu bea cafea neagră pe nerăsuflăte, încercând să-și revină din mahmureală. Mă distra cu povești despre Lionel Foolhardy, un băiat stângaci și